

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Bucurie care sfidează circumstanțele

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Captivantă
Bucurie care sfidează circumstanțele

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELDREDGE, STASI

**Bucurie care sfidează circumstanțele : descoperă speranță, frumusețe și viață
într-o lume suferindă / Stasi Eldredge. – Oradea: Scriptum, 2019**

ISBN 978-606-031-032-7

BUCURIE

CARE SFIDEAZĂ CIRCUMSTANȚELE

*Descoperă speranță,
frumusețe și viață
într-o lume suferindă*

STASI ELDREDGE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Defiant Joy
© 2018 by Stasi Eldredge
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Bucurie care sfidează circumstanțele
de Stasi Eldredge

© 2019 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice în limba română sunt preluate din NTR - Noua Traducere în Limba Română. Celelalte citate biblice în limba română provin din: VDC - Versiunea Dumitru Cornilescu, Citate din traduceri ale Bibliei în limba engleză: ASV - American Standard Version, ESV - English Standard Version, KJV - King James Bible, MSG - The Message, NCV - New Century Version, NLT - New Living Translation, NIV - New International Version, NSAV - New American Standard Bible, TLB - The Living Bible.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-032-7

Tiparul executat în U.E.

*Îi dedic această carte lui Isus, izvorul
și încununarea oricărei bucurii.
Tu meriți toată slava.*

*Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce
și vor merge spre Sion cu cântece de biruință.
O bucurie veșnică le va încununa capul,
veselia și bucuria îi vor apuca,
iar durerea și gemetele vor fugi!*

ISAIA 35:10

Cuprins

Cuvânt-înainte 9

Introducere 11

Mulțumiri 13

Capitolul 1: O SFIDARE SFÂNTĂ 17

Capitolul 2: PAHARUL 29

Capitolul 3: LOVITURA DE BICI 43

Capitolul 4: INTERVENȚIA 59

Capitolul 5: IARBA MAI VERDE 71

Capitolul 6: UN SCHIMB DIVIN 85

Capitolul 7: ÎN AȘTEPTARE 95

Capitolul 8: HOȚII CARE VIN 109

Capitolul 9: INDICIILE SUNT PESTE TOT 125

Capitolul 10: CULTIVAREA BUCURIEI 137

Capitolul 11: ÎN NUMELE IUBIRII 153

Capitolul 12: PÂNĂ CÂND NE VOM ÎNTÂLNI DIN NOU 165

Rugăciuni zilnice 177

Despre autoare 183

Cuvânt-înainte

pentru ediția în limba română

Bucurie care sfidează circumstanțele este un titlu cel puțin provocator, și aceasta mai ales pentru că în percepția populară adesea ne lovim de concepția că a fi plin de bucurie pare de multe ori ceva imposibil sau, în orice caz, un obiectiv dificil de atins.

Avem oare dreptul să fim bucuroși?

Pe baza unei temelii puternic ancorate în Scriptură, autoarea Stasi Eldredge arată cititorilor săi cum să aleagă o bucurie care se opune valurilor durerii reale și adesea copleșitoare. „Noi nu vrem să trăim în negare. Noi vrem să adoptăm bucuria care sfidează circumstanțele“ – spune ea. Ignorarea realității nu produce bucurie, cel puțin nu una de durată. Dar bucuria autentică există, iar noi am fost creați pentru ea. Și o putem dobândi atunci când ne bazăm viața în credința că dezamăgirea, durerea, trădarea și jalea, nu au ultimul cuvânt, ci doar Dumnezeu are ultimul cuvânt. Bucuria care sfidează circumstanțele este bazată numai pe victoria lui Isus Cristos și pe tot ceea ce El a câștigat pentru fiecare dintre noi.

Totuși, ce înseamnă să fim plini de bucurie? Stasi Eldredge face distincție clară între bucurie (engl. – *joy*) și fericire (engl. – *happiness*). Aceste două cuvinte pot fi adesea confuze din cauza asemănării în semnificațiile lor. Dacă ne uităm în DEX, vedem că bucurie este

Bucurie care sfidează circumstanțele

definit drept: „Sentiment de mulțumire vie, de satisfacție sufletească“, iar fericire este: „Stare[a] de mulțumire sufletească intensă și deplină. ◇ Loc. adv. Din fericire = printr-un concurs de împrejurări favorabile“.

Deși cuvintele *fericire* și *bucurie* sunt asemănătoare, există însă diferențe notabile între cei doi termeni, iar autoarea alege să definească *fericirea* drept o emoție în care se experimentează sentimente, de la mulțumire și satisfacție la fericire și plăcere intensă, dar consideră că „*fericirea* este imprevizibilă, este vulnerabilă deoarece este legată de circumstanțele în care mă aflu“. *Bucuria*, pe de altă parte, este „de o natură mai înaltă“, consideră Eldredge. „*Bucuria* își are rădăcina în Dumnezeu... Este neclintită. De nezdruncinat.“ *Bucuria* aceasta nu este condiționată de împrejurări, ci este deplin conștientă de ele, însă alege deliberat să refuze să se frângă sub ele și să se încreadă în biruința care a fost deja câștigată prin Cristos Isus.

Iată un fragment revelator în acest sens:

Alegem bucuria.

În mijlocul tuturor suferințelor din lume, poate părea frivol și chiar iresponsabil, să fii plin de bucurie. Și totuși, suntem chemați la așa ceva. Cu siguranță că jalea își are vremea ei. Durerea își are vremea ei. Să plângi. Să suspini. Există o vreme în care să cunoști pierderea și să nu trebuiască să-l aplauzi pe bucătarul teppanyaki, dar asta nu înseamnă că nu putem avea bucurie chiar și în acele circumstanțe. *Bucuria* este bătaia inimii Împărăției lui Dumnezeu. *Bucuria* este ceea ce ne susține, ea reprezintă tăria noastră. Noi putem fi rezistenți. Putem avea speranța că vom avea parte de lucruri bune.

Și putem simți bucurie în mijlocul lamentărilor din viața noastră.

Introducere

De ce *Bucurie care sfidează circumstanțele*? De ce să nu citești o carte despre bucurie pur și simplu? Răspunsul e simplu. În lumea în care trăim, a fi plin de bucurie pare de multe ori atât ceva nebunesc, cât și ceva ce nu ne este la îndemână. De aceea, titlul acestei cărți conține cuvântul *s sfidează*. A sfida înseamnă a rezista în fața obstacolelor, a merge împotriva curentului, chiar și când acest curent este plin de disperare și de dificultăți.

A fi plin de bucurie în mijlocul durerii – sau în contextul știrilor curente – poate părea imposibil. Și pe cont propriu, chiar *este* imposibil. Dar așa cum a spus îngerul Gavril după ce i-a făcut acea declarație extraordinară Mariei, cum că ea, o fecioară, avea să-I dea naștere Mântuitorului lumii: „Nimic nu este cu neputință la Dumnezeu“ (Luca 1:37).

Noi trebuie să fim plini de bucurie, o bucurie care stă dreaptă și înfruntă lumea noastră zdrobită. Inimile noastre trebuie să reflecte inima Dumnezeului nostru plin de bucurie. Ca să ne înțelegem, asta nu înseamnă să țopăi în grădină cântând: „Sunt atât de fericit în Isus în fiecare zi“. Ci înseamnă să înfrunți orice lucru care ți-ar putea ieși în cale, și atât în mijlocul bunăstării, cât și în mijlocul greutăților, să ai parte de bucurie.

Bucurie care sfidează circumstanțele

A crede că durerea și pierderea nu au ultimul cuvânt de spus cere îndrăzneală. Cere o tărie a spiritului care trebuie cultivată. Înseamnă să fim perfect conștienți de ceea ce se întâmplă în viețile noastre, dar să privim totul din perspectiva Cerului. Negarea adevărului cu privire la realitatea înconjurătoare nu este soluția, ci înfruntarea ei.

12 Invitația lui Dumnezeu de a ne bucura, „din nou vă spun, bucurați-vă“*, vine la noi atât în clipele noastre cele mai întunecate, cât și în momentele cele mai fericite. Cum facem asta? Să descoperim împreună.

* Filipeni 4:4 parafrizat de autoare.

Mulțumiri

Nimic creativ nu se poate realiza de unul singur. Această carte, *Bucurie care sfidează circumstanțele*, reprezintă roada unei vieți trăite în compania altora care se agață de adevărul că cel mai mare bine e pe cale să vină și că ei sunt în siguranță și pe vecie susținuți de dragostea lui Dumnezeu. Familia, prietenii și colaboratorii de la Ransomed Heart mă ajută zilnic să-mi amintesc că, în fiecare moment al vieții, există un motiv de bucurie.

Agentul meu și soția lui *ezer*, Curtis și Karen Yates, sunt o echipă pe cinste. Vă mulțumesc amândurora pentru ochii voștri, abilitățile voastre, darurile voastre, credința voastră plină de pasiune, devotamentul vostru față de Isus, și pentru faptul că credeți în mine. Sunt atât de recunoscătoare. Ura pentru Yates și Yates!

Editorul meu, Jessica Wong, s-a angajat să mă ajute să scriu acest manuscris cât de bine pot, și îi sunt foarte recunoscătoare pentru munca ei asiduă. De asemenea, mulțumiri speciale editorilor de copie, Brigitta Nortker și Karin Silver, pentru aportul lor iscusit. De fapt, mă ridic și aplaud întreaga echipă de la Thomas Nelson. A fost extraordinar să pot lucra cu voi la fiecare aspect legat de această carte. Vă mulțumesc.

Prietenilor mei care mă încurajează, vă sunt etern recunoscătoare.

Bucurie care sfidează circumstanțele

Vreau să le mulțumesc în special lui Carrie Hayner, Sue Rowland, Sallie Ross, Laura Mastroianni, Becky Allender și lui Lori McConnell. Aceste femei sunt campioane și mă transformă și pe mine în una. Ador această viață trăită împreună cu voi.

Le sunt deosebit de recunoscătoare colegilor mei de la misiunea noastră Ransomed Heart: bărbați și femei de cel mai mare calibru. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu cu pasiune și trăiesc o viață plină de o bucurie adâncă, bogată, autentică. Allen Arnold, îți mulțumesc în special pentru încurajarea ta constantă și înțelepciunea cu care ai abordat acest proiect. Aceste calități fabuloase sunt niște binecuvântări extraordinare pentru mine și le dețin toți sfinții care mă înconjoară aici – Brad și Lisa Beck, Morgan și Cherie Snyder, Jamie Goudie, Stacey Burton, Alex Burton, Polly Belloso, Jon Dale, Justin Lukasavige, Julie Musilli, Karen Christakis, Sam Ainslie și Bart Hansen – toți sunteți niște giuvaeruri, și sunt atât de recunoscătoare pentru tot ceea ce mi-ați oferit și continuați să-mi oferiți. Jos pălăria!

Surorile mele și fratele meu, Terri, Kelly și Jim, au fost primii care m-au ajutat să râd atât în fața bunătății, cât și în circumstanțe mai puțin frumoase. Vom începe mereu să cântăm la auzul melodiei „I heard the voice of a lonely Mexican maiden”^{*}. Ei ar încasa un glonț în locul meu și la fel aș face și eu. Ei mă susțin, și sunt atât de recunoscătoare. Vă iubesc.

Familiei mele iubite: Sam, Susie, Finley, Button, Blaine, Emilie, Eilish, Luke și Olivia – sunt cu adevărat cea mai binecuvântată și cea mai bogată femeie pentru că am oameni atât de minunați care să mă iubească și pe care să-i iubesc. Îmi faceți inima să se reverse de mândrie. Faptul că îmi trăiesc viața alături de voi este cel mai înalt privilegiu, și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi în fiecare zi. Voi sunteți comoara mea. Voi sunteți bucuriile mele.

Și apoi mai este și acest bărbat pe care sunt onorată să-l iubesc. El este eroul meu, cel mai bun prieten al meu, apărătorul meu, luptătorul meu, iubitul meu, campionul inimii mele și, din fericire, soțul meu.

* Tradus, înseamnă „Am auzit vocea unei fecioare mexicane singuratice“ (n.tr.).

MULȚUMIRI

Cartea aceasta n-ar fi fost scrisă fără John. El m-a încurajat, m-a învățat și mi-a deschis calea în fiecare loc bun, frumos și sfânt pe care am ajuns să-l cunosc și de care să mă bucur. Numele meu este cel scris pe copertă, dar și al lui ar trebui să figureze acolo.

Această carte a fost scrisă într-un parteneriat între Isus și mine. Am scris dintr-o inimă care este profund recunoscătoare pentru dragostea Lui nesfârșită, puternică, extravagantă. Am lucrat împreună *de dragul tău*, iubite cititor, și sunt atât de recunoscătoare pentru locurile din inima mea în care Dumnezeu și cu mine am coborât în profunzime în timp ce scriam. Deci îți mulțumesc.

CAPITOLUL I

O zfidare sfântă

Bucuria este un obiectiv important al cerului.

—C.S. LEWIS

Este o dimineață liniștită. Casa este goală, cu excepția celor doi câini morocănoși ai noștri – morocănoși deoarece ei simt că stăpâna lor nu-i va scoate la plimbare prea curând. Ei își dau seama de asta observându-mi mișcările lente, ceea ce face ca entuziasmul lor natural să se evapore. În dimineața asta, nu mă voi lăsa ademenită de ochii lor blânzi și plini de dorință. *Îmi pare rău, cățeilor. Patul este mult prea comod, și asta-i ziua mea liberă.*

Deodată, liniștea este tulburată de către cățeaua mea Golden Retriever cea mai mică, Maisie, care este încă pui după toate standardele, și care țâșnește de lângă patul meu și începe să latre

Bucurie care sfidează circumstanțele

supărată. Pot să ghicesc motivul. Este lătratul pe care îl folosește pentru a le da de veste tuturor celor din apropiere că vreo vacă de-a vecinilor i-a călcat proprietatea. Uitându-mă pe fereastra dormitorului meu, văd o mică bovină neagră nedumerită, a cărei spinare poartă încă urmele proaspete ale însemnului proprietarului, și care se plimbă de-a lungul gardului nostru. Cățelușa noastră iritată îi arată acestui vițel, despărțit de mama sa greoaie, că a făcut o greșală. Reuniunile nu își au locul pe veranda din față a lui Maisie.

În liniștea care urmează după ce Maisie s-a calmat fiindcă a reușit să îndepărteze cu lătrăturile ei vițelul de casă, simt miros de fum. Ne aflăm în miezul verii: sezonul incendiilor. Undeva aproape, arde un foc. Prea aproape.

Cândva îmi plăcea mirosul de fum. Când eram tânără, îmi amintea de focuri de tabără, sporovăieli și bezele. Acum, totuși, cunosc mult prea bine incendiile de pădure. Am fost afectați de trei incendii de când ne-am mutat în Colorado, dar incendiul din canionul Waldo care a măturat statul Colorado în 2012, mistuind 347 de case și înghițind 18000 de acri de pădure superbă, a fost cel mai aproape de noi. Flăcările lacome s-au apropiat la 6 metri distanță de casa noastră. Pompierii curajoși și trupele „Hot Shots“ de la baza forțelor aeriene de la Vandenberg au considerat că este o cauză pierdută și și-au ocupat pozițiile peste drum de noi, față în față cu infernul arzător. Am evacuat casa pe fugă, șocați și în lacrimi, și timp de minute bune, nu am știut dacă vom trăi sau dacă vom muri înghițiți de flăcări. Nu. Nu îmi mai place mirosul de fum.

Flăcările sunt peste tot în jurul nostru, nu-i așa? Tot timpul. Sfântul Petru descrie viața noastră pe pământ drept o „încercare de foc“ (1 Pet. 4:12). Tragedii, inimi frânte, presiuni, boli și iritări îi lovesc pe toți oamenii, și nu se limitează la o perioadă anume. Mă îmbolnăvesc foarte tare, dar soțul meu se simte și mai rău în același timp – iar copiii mei trec printr-o criză și primim un telefon care ne informează despre moartea unei persoane dragi și vine o scrisoare de la Fisc care ne spune că ni se vor verifica conturile, o prietenă ne trimite un email, cerându-ne ajutor pentru fiul ei care are gânduri sinucigașe, se apropie termenul-limită pentru finalizarea unui proiect și o altă prietenă a descoperit un nodul la sân, și toate acestea se întâmplă în două zile.

Viața este grea și nu pare să se domolească.

Știu că, spre deosebire de alții, viața mea nu este atât de rea. Nu sunt o refugiată. Nu trăiesc în mijlocul unui ținut răvășit de secetă, rugându-mă pentru copilul meu să mai apuce o zi. Realitatea mea zilnică nu are de-a face cu o zonă de război (ei bine, cel puțin nu cu una care să fie vizibilă). Nu trăiesc pe străzi. Am un acoperiș deasupra capului. Am apă potabilă care nu mă va îmbolnăvi. Când îmi pun picioarele pe podea după o noapte de somn, am un covor dedesubt. Sunt cetățeană a Statelor Unite și trăiesc în lux în comparație cu 90% din populația lumii. Sunt foarte conștientă de toate astea.

Dar aceste fapte, deși sunt reale și mă smeresc, nu mă ajută în majoritatea timpului. De prea multe ori, ele nu fac decât să-mi producă rușine și să mă împiedice să confrunt durerea din viața mea care amenință să înghită totul, precum un incendiu de pădure care se apropie vertiginos. Mult prea vertiginos. Da, doresc să-i iau în considerare și pe ceilalți oameni din lume. Vreau să am mai multă compasiune, dar pentru asta trebuie să-mi simt propria durere, nu să fug de ea prin a mă compara cu alții, ceea ce nu face decât să-mi eclipseze greutățile. Atunci când nu am compasiune față de propria mea persoană, și compasiunea mea pentru alții se va diminua – atât pentru cei ale căror probleme le cunosc în parte, cât și pentru cei ale căror probleme le cunosc pe deplin. Pe lângă asta, harul lui Dumnezeu nu se găsește în comparațiile mele. El este alături de mine în momentele mele grele. Dacă fug de realitate, fug și de prezența lui Dumnezeu.

Deci inima mea scrutează orizontul în liniștea dimineții, când mă învăluie un miros slab de fum, și mă întreb: „Unde ești Tu, Doamne?”

Și răspunsul vine din adâncul ființei mele. „Sunt chiar aici.”

SFIDARE, NU NEGARE

Căminul nostru fusese învăluit de lumini fermecate. Luminițele de Crăciun, ghirlandele de brad, fundele roșii și aroma de pin au umplut camera de zi. Era seara petrecerii noastre anuale de Crăciun, și eram pregătită. Decorasem casa timp de mai multe săptămâni. Chiar și la baie era o săniuță.

O dată pe an, trupa noastră se adună în casa noastră pentru a

Bucurie care sfidează circumstanțele

sărbători tot ceea ce Dumnezeu a făcut prin intermediul micii noastre lucrări de slujire. Cugetăm. Mulțumim. Petrecem. Rădem. Și ne îmbrăcăm elegant pentru toate astea. O firmă de catering ne livrează mâncarea. Totul este planificat cu două luni în avans, și pe măsură ce se apropie data petrecerii, bucuria noastră crește tot mai mult.

20

În acel an, aveam un moment liber în după-amiaza petrecerii înainte să trebuiască să mă îmbrac, deci, așa cum se întâmplă adesea, am intrat pe internet să văd ce mai era nou în lume. Să îmi verific emailurile. Să-mi actualizez statusul pe Facebook.

Când am făcut asta, am aflat ce se întâmplase în acea zi și am plâns, șocată și disperată. Sufletul mi s-a umplut de furie și durere adâncă.

Un individ deschisese focul asupra unor copii dintr-o școală primară, ucigând douăzeci dintre ei cu o rafală teribilă, cu vârstele cuprinse între șase și șapte ani. Fuseseră împușcate și ucise și șase persoane adulte. Era cel mai sângeros atac asupra unei școli din istoria Statelor Unite. După ce a luat brutal acele vieți prețioase, atacatorul s-a sinucis.*

L-am găsit pe soțul meu și i-am povestit despre tragedie. Am plâns și ne-am rugat împreună. Apoi, în timp ce ne gândeam la toți oamenii care aveau să apară la ușa noastră, ne-am întreat: *Cum am putea să sărbătorim viața în fața unor asemenea mișelii și pierderi?*

Și acela a fost momentul în care s-a născut sintagma „bucurie care sfidează circumstanțele“. Noi nu aveam de gând să anulăm petrecerea. Aveam să ne strângem laolaltă. Nu aveam să ne prefacem că atacul nu avusese loc, nici nu aveam să dăm uitării faptul că o întreagă comunitate îi jelea pe copiii uciși, dar aveam să proclamăm faptul că, *până și așa*, aveam motive de sărbătoare – în special datorită faptului că era perioada Crăciunului, atunci când ne strângem să onorăm și să evocăm faptul că Împărăția lui Dumnezeu a străpuns întunericul acestei lumi. De fapt, acesta este rostul Crăciunului. El este o *invazie*.

Lupta dintre bine și rău nici că putea fi mai vizibilă decât era în

* „Sandy Hook Shooting: What Happened?“ CNN, decembrie 2012, <http://www.cnn.com/interactive/2012/12/us/sandy-hook-timeline/index.html>.